

Wolnym jego przeznaczeniem lub powoduje zasadniczą zmianę w jego konstrukcji albo nie przedstawia przerobionego pojazdu mechanicznego do przeglądu i klasyfikacji

— podlega karze aresztu do 3 miesięcy i grzywny do 3.000 zł albo jednej z tych kar.

2. Orzekanie następuje w trybie postępowania kar-no-administracyjnego.

3. Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu określonego w ust. 1 w czasie mobilizacji lub wojny

— podlega karze więzienia do lat 3 lub aresztu do lat 3.

Art. 20. 1. Kto wbrew obowiązкови wynikającemu z dekretu lub przepisów na jego podstawie wydanych:

1) nie przedstawia środka transportowego z przedmiotami niezbędnymi, paliwem i pasaż do próbnego poboru lub poboru,

2) obniża wartość użytkową środka transportowego w celu uniknięcia obowiązku przekazania go Siłom Zbrojnym,

3) nie przekazuje środka transportowego z przedmiotami niezbędnymi, paliwem i pasaż Siłom Zbrojnym albo przekazanie udaremnia lub utrudnia

— podlega karze więzienia do lat 2.

2. Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu w czasie mobilizacji lub wojny

— podlega karze więzienia od roku do lat 10.

3. W przypadku skazania za przestępstwo określone w ust. 1 lub 2 sąd może orzec niezależnie od kary pozbawienia wolności — karę grzywny oraz ponadto przepadek środka transportowego z przedmiotami niezbędnymi.

Art. 21. 1. Przepisy dekretu nie mają zastosowania do środków transportowych będących w posiadaniu organów administracji wojskowej i bezpieczeństwa publicznego.

2. Przepisy dekretu nie mają zastosowania do środków transportowych:

1) przydzielonych do użytku służbowego:

a) osób wchodzących w skład Rady Państwa,

b) osób wchodzących w skład Rządu,

c) Marszałka i wicemarszałków Sejmu,

d) Prokuratora Generalnego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej,

e) Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego,

f) przewodniczących prezydiów wojewódzkich rad narodowych (Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi),

g) kierownictwa partii politycznych i związków zawodowych według wykazu ustalonego przez Prezydium Rządu;

2) służących do osobistego lub służbowego użytku:

a) uwierzytelnionych w Polsce przedstawicieli dyplomatycznych państw obcych,

b) przedstawicieli dyplomatycznych państw obcych,

c) osób należących do personelu przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych, jeżeli posiadają obywatelstwo państwa wysyłającego — z zastrzeżeniem wzajemności,

d) instytucji międzynarodowych i osób, korzystających z prawa zakrajowości na mocy ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych.

3. Prezydium Rządu może zwolnić organy administracji państwowej oraz instytucje, przedsiębiorstwa i organizacje nie wymienione w ust. 2 od wszystkich lub niektórych obowiązków wymienionych w art. 2—7.

4. Rada Ministrów może zwolnić właścicieli środków transportowych od wszystkich lub niektórych obowiązków wymienionych w art. 2—7 w odniesieniu do niektórych rodzajów środków transportowych.

Art. 22. Dekret nie narusza przepisów o dostarczaniu środków przewozowych na rzecz wojska i służby bezpieczeństwa publicznego w czasie pokoju oraz przepisów o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych.

Art. 23. Traci moc rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 8 listopada 1927 r. o obowiązku odstepowania zwierząt pociagowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów dla celów obrony Państwa (Dz. U. z 1939 r. Nr 74, poz. 502).

Art. 24. Wykonanie dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Ministrom: Obrony Narodowej, Transportu Drogowego i Lotniczego, Finansów oraz innym zainteresowanym ministrom.

Art. 25. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: M. Rybicki

143

DEKRET

z dnia 24 czerwca 1953 r.

o wyrobie i przerobie spirytusu.

Art. 1. 1. Wyrób, oczyszczanie i odwadnianie spirytusu, wydzielanie spirytusu z innego wylworu oraz wyrób wódek wymaga zezwolenia Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczego. Udzielenie zezwolenia może być uzależnione od zachowania określonych warunków.

2. Zezwolenie może być udzielone tylko jednostce gospodarki uspołecznionej.

3. Przedsiębiorstwa państwowe są wolne od obowiązku uzyskiwania zezwolenia.

Art. 2. Ministrowie, którym podlegają zakłady wyrobu, przerobu i zużycia spirytusu lub wyrobu wódek albo którzy nadzorują takie zakłady, sprawują w nich kontrolę procesów produkcji i wydają w tym zakresie odpowiednie przepisy.

Art. 3. 1. Kto bez wymaganego zezwolenia wyrabia, oczyszcza lub odwadnia spirytus lub wydziela go z innego wylworu albo wyrabia wódkę,

podlega karze aresztu do lat 2 i karze grzywny.

2. Tej samej karze podlega, kto odkaża spirytus skażony lub w jakikolwiek sposób osłabia działanie środka skażającego.

Art. 4. Kto wyrabia, przechowuje, zbywa lub nabywa przyrządy przystosowane do potajemnego wyrobu spirytusu,

podlega karze więzienia od roku do lat 3 i karze grzywny.

Art. 5. Kto nabywa, zbywa lub przechowuje pochodzący z niedozwolonego wyrobu spirytus albo wylwór spirytusowy,

podlega karze aresztu do lat 2 i karze grzywny.

Art. 6. 1. Jeżeli wskutek czynu określonego w art. 3, 4 lub 5 powstała znaczna szkoda dla gospodarki narodowej, sprawca

podlega karze więzienia od lat 2 do lat 5 i karze grzywny.

2. Tej samej karze podlega sprawca czynu określonego w art. 3, 4 lub 5, jeżeli z popełnienia tych przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu.

Art. 7. 1. Jeżeli z czynu określonego w art. 3 ust. 2 wynika dla gospodarki narodowej szkoda nieznaczna, sprawca

podlega karze pracy poprawczej do 3 miesięcy albo karze grzywny do 3.000 zł.

2. Orzekanie następuje w trybie postępowania karno-administracyjnego.

3. Minister Przemysłu Rolnego i Spożywczego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Prokuratorem Generalnym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej oraz za zgodą Prezesa Rady Ministrów określi w drodze rozporządzenia, jaką szkodę należy uważać za nieznaczną.

Art. 8. W przypadkach przewidzianych w art. 3, 4, 5, 6 i 7 ust. 1 można orzec przepadek rzeczy, stanowiących przedmiot przestępstwa albo służących lub przeznaczonych do jego popełnienia, choćby nie były własnością sprawcy.

Art. 9. 1. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia termin, od którego orzekanie w sprawach o czyny przewidziane w art. 7 ust. 1 odbywać się będzie na podstawie przepisów o orzecznictwie karno-administracyjnym.

2. Do czasu wydania rozporządzenia, o którym mowa w ust. 1, orzekają w tych sprawach właściwe organy finansowe w trybie dotychczasowym.

3. W sprawach wszczętych przed wejściem w życie niniejszego dekretu o występki i wykroczenia w zakresie przepisów o monopolu spirytusowym, nie zagrożone według prawa karnego skarbowego zasadniczymi karami pozbawienia wolności, organy finansowe orzekają w trybie dotychczasowym.

Art. 10. 1. Za spirytus uważa się wytwór uzyskany w drodze fermentacji i destylacji lub w drodze chemicznej, zawierający alkohol etylowy.

2. Za wódkę uważa się wytwór uzyskany z mieszaniny spirytusu i wody bądź także składników smakowych, aromatycznych i barwiących.

Art. 11. 1. Tracą moc:

1) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. Nr 63, poz. 586 z późniejszymi zmianami),

2) przepisy dekretu z dnia 11 kwietnia 1947 r. — prawo karne skarbowe (Dz. U. Nr 32, poz. 140 z późniejszymi zmianami), dotyczące naruszenia przepisów o monopolu spirytusowym.

2. Dotychczasowe przepisy w zakresie kontroli procesu produkcji i obrotu spirytusem pozostają w mocy do czasu zastąpienia ich przepisami wydanymi na podstawie art. 2 niniejszego dekretu oraz na podstawie przepisów dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. Nr 44, poz. 301).

3. Dotychczasowe przepisy w zakresie handlu spirytusem i wódką pozostają w mocy z tym, że wykonanie tych przepisów w zakresie handlu detalicznego należy do właściwości Ministra Handlu Wewnętrznego.

Art. 12. Dotychczasowe przepisy w zakresie świadczeń emerytalnych i zaopatrzeń pozostają w mocy do czasu zastąpienia ich przez nowe przepisy.

Art. 13. Wykonanie dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Ministrowi Przemysłu Rolnego i Spożywczego i zainteresowanym ministrom oraz Prokuratorowi Generalnemu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Art. 14. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: M. Rybicki

144

DEKRET

z dnia 24 czerwca 1953 r.

o uprawie tytoniu i wytwarzaniu wyrobów tytoniowych.

Art. 1. 1. Uprawą rośliny tytoniowej mogą zajmować się tylko osoby do tego uprawnione.

2. Uprawniony jest ten, kto zawarł umowę o uprawę i dostawę tytoniu z instytucją lub przedsiębiorstwem, wyznaczonym przez Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczego.

3. Nie wymaga zawarcia umowy uprawa rośliny tytoniowej dla celów naukowo-badawczych przez instytucje naukowo-badawcze w granicach ich zadań statutowych; jednakże instytucje te obowiązane są tytoń uzyskany z uprawy rośliny tytoniowej, zbędny dla celów naukowo-badawczych, przekazać instytucji lub przedsiębiorstwu, wyznaczonemu przez Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczego.

4. Szkoły rolnicze i rolnicze instytucje oświatowe mogą uprawiać roślinę tytoniową dla celów szkoleniowych za zgodą i na warunkach określonych przez Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczego.

5. Rada Ministrów określi zasady zawierania umów o uprawę i dostawę tytoniu oraz ceny zakupu tytoniu.

6. Minister Przemysłu Rolnego i Spożywczego w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrem Rolnictwa ustali wzory umów o uprawę i dostawę tytoniu, organy właściwe do sprawowania kontroli nad wykonaniem tych umów, jak również tryb i warunki zgłaszania uprawy ro-

śliny tytoniowej dla celów naukowo-badawczych i szkoleniowych (ust. 3 i 4) oraz warunki przekazywania tytoniu przez instytucje naukowo-badawcze (ust. 3).

7. Uchwała Rady Ministrów przewidziana w ust. 5 oraz zarządzenia przewidziane w ust. 2 i 6 podlegają ogłoszeniu w Monitorze Polskim.

Art. 2. 1. Tytoń uzyskany z uprawy rośliny tytoniowej podlega w całości odstąpieniu instytucji lub przedsiębiorstwu wyznaczonemu przez Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczego. Nie dotyczy to tytoniu przeznaczonego dla celów naukowo-badawczych i szkoleniowych (art. 1 ust. 3 i 4).

2. Zasady i tryb oszacowania tytoniu odstępowanego określa Minister Przemysłu Rolnego i Spożywczego w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

3. Sposób sortowania i układania odstępowanego tytoniu przez osoby uprawiające roślinę tytoniową określa Minister Przemysłu Rolnego i Spożywczego.

4. Zarządzenia przewidziane w ust. 2 i 3 podlegają ogłoszeniu w Monitorze Polskim.

Art. 3. 1. Wytwarzanie wyrobów tytoniowych wymaga zezwolenia Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczego. Udzielenie zezwolenia może być uzależnione od zachowania określonych warunków.